

Alte titluri din colecția

CĂRTILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

Respect pentru copilăriameni și cărti

6	<i>Jim Năsturel și Lukas, mecanicul de locomotivă</i>
Michael Ende	(10+)
7	<i>Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia</i>
Selma Lagerlöf	(7+)
8	<i>Vama fantomă</i>
Norton Juster	(12+)
9	<i>Toporișca</i>
Gary Paulsen	(12+)
10	<i>Pulbere de stele</i>
Neil Gaiman	(12+)
11	<i>Pânza Charlottei</i>
E.B. White	(8+)
12	<i>Marele Uriash Prietenos</i>
Roald Dahl	(7+)
13	<i>Percy Jackson și Olimpienii: Hoțul fulgerului</i>
Rick Riordan	(12+)
14	<i>Povestea unui omuleț din clasa a IV-a</i>
Judy Blume	(8+)
15	<i>Tuck pentru totdeauna</i>
Natalie Babbitt	(12+)

NORTON JUSTER

VAMA FANTOMĂ

Traducere din engleză
de Virgil Stanciu

Ilustrații
de Jules Feiffer

ARTHUR

O apreciere	5
Introducere	9
Un cuvânt din partea autorului	13
Capitolul I	
Milo	15
Capitolul II	
Dincolo de Așteptări	22
Capitolul III	
Bun venit la Dicționopolis	37
Capitolul IV	
Zăpăceală în piață	49
Capitolul V	
Doi timpi și trei mișcări	61
Capitolul VI	
Povestea Vag Macabrei	73
Capitolul VII	
Banchetul regal	81
Capitolul VIII	
Farsorul se oferă voluntar	92
Capitolul IX	
Totul e cum privești lucrurile	100

Capitolul X	
O simfonie colorată	107
Capitolul XI	
Discord și ZBANG	124
Capitolul XII	
Valea tăcută	140
Capitolul XIII	
Concluzii neplăcute	155
Capitolul XIV	
Dodecaedrul preia conducerea	165
Capitolul XV	
Pe aici, spre infinit	177
Capitolul XVI	
Un păsăroi foarte murdar	185
Capitolul XVII	
Comitetul de neîntâmpinare	202
Capitolul XVIII	
Castelul din Aer	214
Capitolul XIX	
Întoarcerea Rimei și a Rațiunii	226
Capitolul XX	
La revedere și Salut	240

Americanul Samuel Juster era un produs al României și Americii, iar americanul Norton Juster e continuarea acelei moșteniri amalgamate. Sunt nerăbdător să aflu mai multe despre el și despre mine însuși.

Sper să vă placă povestea mea.

Respect pentru oameni și cărți

IANUARIE 2013

CAPITOLUL I

Milo

A fost odată ca niciodată un băiat numit Milo, care nu știa ce să facă cu sine însuși – nu doar în anumite momente, ci permanent.

Când era la școală, Tânjaea să fie afară, iar când era afară, Tânjaea să fie înăuntru. Pe drum se gândeau să ajungă acasă și când ajungea acasă se gândeau să plece. Oriunde s-ar fi aflat, dorea să se afle altundeva, iar când ajungea altundeva, se întreba de ce-și dăduse atâtă osteneală. Nimic nu-l interesa cu adevărat, cu atât mai puțin, lucrurile care s-ar fi cuvenit să-l intereseze.

„Am impresia că aproape totul este pierdere de vreme”, remarcă el într-o zi, întorcându-se fără chef acasă de la școală. „Nu văd ce rost are să înveți să rezolvi probleme nefolositoare, să scazi morcovi din morcovi, să știi unde se află Etiopia și cum se ortografiază corect «februarie».”

Deoarece nimeni nu-și bătea capul să-i explică că altfel stăteau lucrurile, el privea procesul acumulării de cunoștințe drept cea mai mare pierdere de vreme posibilă.

În timp ce băiatul și nefericitele sale gânduri înaintau în mare grabă (căci, dacă nu era niciodată nerăbdător să fie acolo unde se ducea, îi plăcea să ajungă cât mai curând

posibil), i se părea un miracol extraordinar că lumea, deși atât de vastă, părea uneori atât de mică și de goală.

„Cel mai trist e“, continuă el, abătut, „că nu am nimic de făcut, nu am chef să merg nicăieri, nu există aproape nimic demn de văzut.“

Își punctă această ultimă cugetare cu un suspin atât de profund, încât o vrabie care ciripea pe acolo își întrerupse trilul și dădu zor să se întoarcă la familia ei.

Fără a se opri sau a-și ridica privirea din pământ, Milo trecu în vitează pe lângă clădirile și prăvăliile animate aliniate pe stradă și, după câteva minute, ajunse acasă. Trecu fulgerător prin foaier, sări în lift – doi, trei, patru, cinci, sase,șapte, opt și afară, deschise ușa apartamentului, dădu buzna în camera lui, se trânti supărat într-un fotoliu și bombăni, bleg: „Încă o după-amiază interminabilă!“

Supărat, își trecu în revistă posesiunile: cărțile a căror lectură îi cerea prea mult efort, uneltele pe care nu învățase cum să le folosească, micul automobil electric nepornit de câteva luni – ori, poate, ani? – sutele de alte jocuri și jucării, crose și mingi, bucățele și piese împrăștiate peste tot. Și, deodată, pe o latură a încăperii, chiar lângă fonograf, observă un lucru pe care era sigur că nu-l mai văzuse niciodată.

Cine-i putuse aduce un pachet atât de mare și de bizar? Căci, dacă nu era chiar cubic, în mod evident nu era nici sferic, fiind cu certitudine mai voluminos decât oricare colet mare de dimensiuni reduse văzut de el vreodată.

Pe o latură a pachetului era lipit un plic de un albastru intens, cu inscripția simplă:

PENTRU MILO, CARE ARE TIMP BERECHET.

Dacă ai primit vreodată un colet-surpriză, îți vine ușor să-ți imaginezi cât de uluit și de curios era Milo, iar dacă

n-ai primit, fi atent, că nu-i exclus să capeți unul la un moment dat.

„Nu cred că-i ziua mea“, își spuse el, nedumerit. „Iar până la Crăciun mai sunt câteva luni bune; oricum, n-am fost prea cuminte, n-am fost cuminte deloc.“ Era obligat să recunoască asta măcar pentru sine. „Aproape sigur că n-o să-mi placă, dar, de vreme ce nu știu cine mi l-a trimis, este evident că nu-l pot returna.“

Mai chibzui puțin, după care deschise plicul, doar ca să fie politicos.

O GHERETĂ VAMALĂ AUTENTICĂ,
scris acolo, și continua:

UȘOR DE ASAMBLAT ACASĂ, PENTRU A FI FOLOSIȚĂ DE CEI CARE N-AU CĂLĂTORIT NICIODATĂ PE TĂRÂMUL DE DINCOLO.

„De dincolo de ce?“ gândi Milo și citi mai departe:

PACHETUL CONȚINE URMĂTOARELE:

Una (1) gheretă de taxare autentică, de montat după instrucțiuni.

Trei (3) semne de avertizare, de folosit cu circumspecție.

Monede asortate pentru plata taxei de trecere.

Una (1) hartă adusă la zi, trasată cu exactitate de maeștrii cartografi, reproducând detaliile naturale și detaliile construite de om.

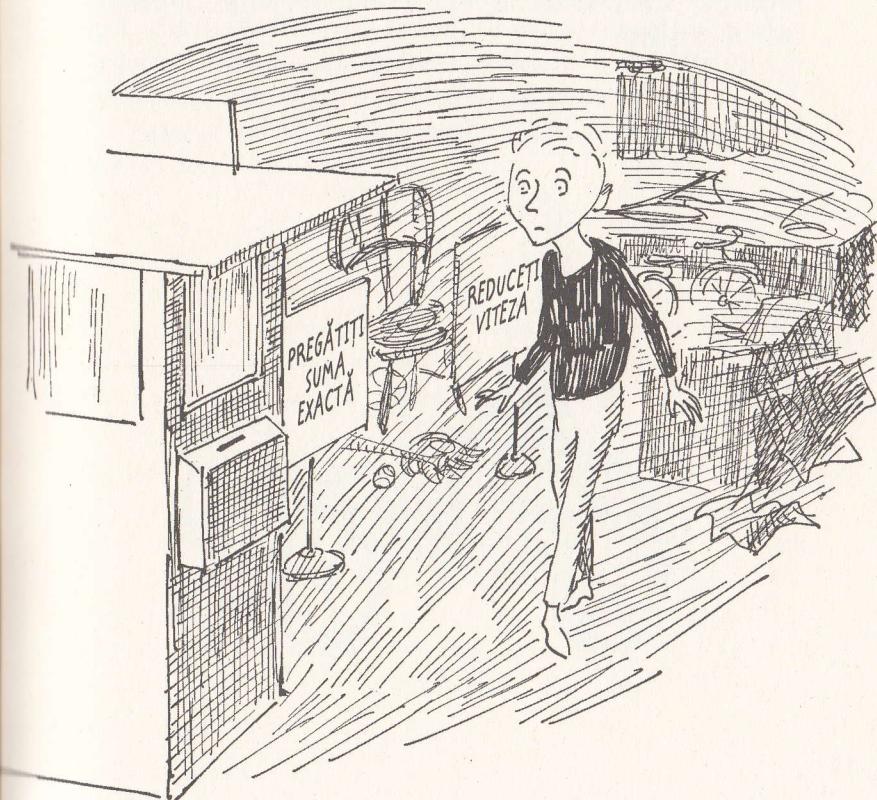
Una (1) broșură cu regulamente și reguli de circulație, care nu trebuie îndoită sau ruptă.

Încheierea era tipărită cu litere mai mici în josul paginii:

NU GARANTĂM REZULTATELE, DAR DACĂ NU SUNTEȚI PERFECT MULTUMIT, VĂ VOM DESPĂGUBI PENTRU TIMPUL PIERDUT.

Urmând instrucțiunile, care-i cereau să taie aici, să ridice dincolo, să îndoie de jur-împrejur, Milo despachetă cât ai clipi ghereta și o așeză pe platforma ei. Fixă geamurile îngăurile lor și atașă acoperișul, proiectat să depășească linia pereților, apoi fixă cutia pentru monede. Semăna foarte mult cu gheretele pentru taxa de autostradă pe care le văzuse de nenumărate ori în excursiile de familie, numai că, normal, era mult mai mică și de culoare violet.

„Ce cadou straniu“, își zise el. „Ar fi putut, cel puțin, trimite și o autostradă, căci în lipsa ei, chestia asta este absolut inutilă.“

Dar neavând deocamdată poftă să se joace cu altceva, montă și cele trei anunțuri:

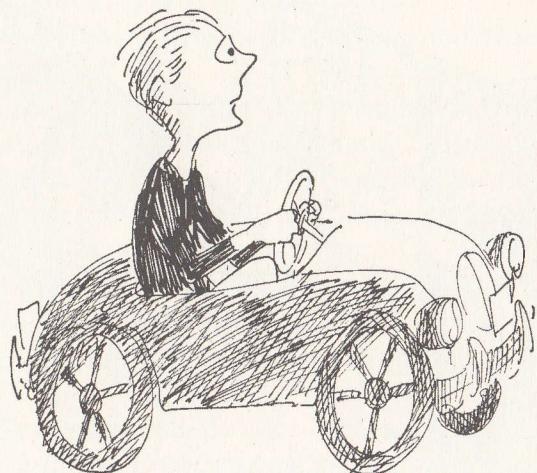
REDUCEȚI VITEZA LA APROPIEREA DE BARIERĂ

VĂ RUGĂM PREGĂȚIȚI SUMA EXACTĂ

GÂNDIȚI-VĂ LA DESTINAȚIA DUMNEAVOASTRĂ

și despături încet harta.

Așa cum scria în instrucțiuni, era o hartă splendidă, multicoloră, înfățișând șoselele principale, râurile și măriile, orașele și municipiile, munții și văile, intersecțiile și ocolirile, punctele de interes deosebit din punct de vedere estetic și istoric.

Unica problemă era că Milo nu auzise în viața lui de locurile trecute pe hartă, ale căror denumiri sunau extrem de bizar.

„Nu cred că există o asemenea țară“, conchise el, după un studiu aprofundat al hărții. „Bine, oricum nu are importanță.“

Cu ochii închiși, împunse harta cu degetul.

„Dicționopolis“, silabisă Milo rar, văzând alegerea făcută de degetul său. „Perfect, pot merge acolo la fel de bine ca altundeva.“

Traversă camera și șterse de praf, grijuliu, mașinuță electrică. Apoi, luând cu el harta și broșurica de instrucțiuni, sări în mașinuță și, neavând ceva mai bun de făcut, o conduse încet până la ghereta de taxare. Introduse moneda și trecu mai departe, gândind pentru sine:

„Sper să fie un joc interesant, altfel după-amiaza va fi teribil de plăcăritoare.“